

**Kövér László, az Országgyűlés elnökének beszéde az Európai Unió
Parlamenti Elnökeinek Konferenciája II. napirendi pontjában:
Közelebb a választókhöz: regionalizmus Európában és Európa
kulturális identitásának megőrzése
(Országház, 2025. május 12.)**

„Mir wëlle bleiwe wat mir sinn!”

„Azok akarunk maradni, akik vagyunk!” Engedjék meg, hogy Luxemburg állami jelmondatával, mint mottóval kezdjem hozzászólásomat.

Tisztelt Konferencia!

Álláspontom szerint – minden ellenkező propaganda ellenére – Európa kulturális identitásának napjainkban is két meghatározó, megkerülhetetlen eleme van: a több mint kétezer esztendőes keresztény értékrend, valamint az elmúlt háromszáz esztendőben kialakult nemzeti érzület.

Mindez még az ateista vagy nemzettaadó európai emberek gondolkodásmódjára és magatartására is óhatatlanul kihat, hiszen az ő identitásuk alapja voltaképpen egy tagadás, az európai keresztény és nemzeti identitás tagadása, nem is beszélve arról, hogy ünnepeinktől a hétköznapi szokásainkig szinte semmi sincs, aminek eredete, gyökere ne a keresztény, illetve a nemzeti hagyományainkban rejlene.

Önmagában soha nem volt és nincs európai nemzet, ennélfogva nincs önálló európai identitás sem. Én magam, kedves Kollégáim, nemcsak a születési helyem miatt érzem magam európainak, hanem azért vagyok európai, mert van egy keresztény és egy nemzeti identitásom, vagyis református vagyok és magyar.

Mindannyian pontosan tudjuk, hogy a keresztény és nemzeti identitás képezi Európa lelkét. Ez képez egy olyan történeti, szociológiai, kultúrantropológiai és társadalomlélektani valóságot, amit mindannyian érzékelünk. Ám azt is érzékelhetjük, hogy valakik minden áron, minden eszközzel ezt a valóságot le akarják rombolni, Európa lelkét el akarják rabolni.

Kérdés, hogy kik és miért teszik ezt? Meglátásom szerint olyan – jellemzően Európán kívüli, de európai segéderőkkel is rendelkező –, nem állami érdekcsoportok, akik a lélekrablás után ki akarják fosztani Európa államait; a saját hasznukra meg akarják szerezni minden európai nemzet pénzügyi, gazdasági, természeti és emberi erőforrásai fölött a rendelkezés lehetőségét és jogát.

Akit hatalmi értelemben alá akarnak vetni, annak először a tudatát kell megszállni, és csak utána a területét – ez az európai nemzetek ellen zajló XXI. századi hibrid hadviselés szabálya. Kivétel nélkül minden európai országban egy tudatos és módszeres szellemi, lelki és politikai hadviselés zajlik a hagyományos családok, a

keresztény egyházak és a nemzeti identitás ellen, ami lassan kimeríti az identitásterrorizmus fogalmát.

Az európai nemzetek identitása elleni eddigi ostrom éppen a napokban sajnos fokozatot váltott: már megkezdődött a jogi támadás is. Az Európai Unió legnagyobb lélekszámú tagállamának titkosszolgálatja egy irományában éppen a napokban szögezte le, hogy az etnikai alapú nemzetfogalom nem összeegyeztethető a demokráciával. Nem azt mondták, hogy a nemzetből történő etnikai kirekesztés ellentétes a demokráciával, hanem magát az etnikai alapú nemzetfogalmat tartják veszélyesnek a demokráciára.

A bökkenő azonban az – tisztelt Kollégák –, hogy etnikai elem nélkül nincs nemzet, hiszen az európai nemzetek mint történeti képződmények nem mások, mint a közös nyelv, a közös történelem és közös kultúra által meghatározott etnikai közösségek fokozatos öntudatosodásának a termékei.

Európában ez a nemzetfejlődési folyamat határozta meg az elmúlt háromszáz esztendőben az európai államfejlődési folyamatokat is. Etnikai alapok nélkül nincsenek európai nemzetek, európai nemzetek nélkül pedig nincs létjogosultsága az európai nemzeti államoknak sem. Ebben az esetben pedig az európai államszerkezet 1648 óta kialakult vesztfáliai rendjét fel lehet számolni, az európai nemzeti államok és az azok együttműködésén alapuló Európai Unió ma ismert szervezetével együtt. E nemzetellenes és a nemzeti államok együttműködésén alapuló Európa Unióval szemben álló hatalmi képlet ilyen egyszerű!

Az említett titkosszolgálati irományt nem érdemes túlbecsülni, de lebecsülni sem, hiszen ha az adott uniós tagállam bíróságai nem vizsgálják felül, és nem utasítják el az iromány említett jogi alapvetését, akkor az Európai Unióban megnyílik az út a nemzeti identitás kriminalizálása előtt.

Tisztelt Konferencia!

A mi álláspontunk szerint az európai nemzeti identitásból nem az etnikai elemet kell kivonni – különösen nem hatalmi, jogi eszközökkel –, hanem az európai nemzeteken belüli multietnikus lét kérdéseire kell az alkotmányjog, a polgári jog és a nemzetközi jog eszközeivel erkölcsileg és politikailag megfelelő, minden európai állam és nemzet számára elfogadható választ adni.

Nyilvánvaló történeti tény, hogy az európai nemzet- és államfejlődés azt eredményezte, hogy az államok politikai határai és a nemzetek etnikai határai nem esnek egybe, tehát adott európai államok területén több etnikum él együtt, hol, számbeli többségben vagy éppen kisebbségben; évezredek vagy évszázadok óta őshonos etnikai közösségként vagy pedig a történelem viharai következtében bevándorló etnikai közösségként.

Ezen etnikai alapú európai nemzeti együttélésre kell egy XXI. századi jogi és politikai megoldást találnunk, okulva a XX. századi európai történelmi tanulságokból, hogy soha többé sem az egyes nemzetek, sem az államokon belül együtt élő nemzeti közösségek ne legyenek kijátszhatóak egymás ellen, és ne válhassanak semmiféle birodalmi manipuláció áldozatává.

Mindebben nem a nulláról kell indulnunk, tisztelt Kollégák, hanem csak tovább kellene lépnünk egyről a kettőre!

Az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkelye a következőképpen fogalmaz: *„Az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak a Szerződések előtti egyenlőségét, valamint nemzeti identitását, amely elválaszthatatlan része azok alapvető politikai és alkotmányos berendezkedésének, ideértve a regionális és helyi önkormányzatokat is.”*

Ez az uniós alapidokumentum tehát használja a nemzeti identitás szóösszetételét, azt az Európai Unió és a tagállamai közötti viszonyban jogként elismeri és garantálja. Ám sem a hivatkozott szerződésben, sem pedig egyéb uniós jogforrásokban nem határozták meg eddig a nemzeti identitásnak a politikailag és jogilag is értelmezhető, életszerű és közérthető fogalmát.

Ha az Európai Unió szavatolja a tagállamok nemzeti identitását – miként ezt megteszi a hivatkozott szerződésben –, akkor felmerül a kérdés: ki valójában a nemzeti identitás alanya, hordozója?

A mi válaszuk erre a kérdésre a jogtudomány logikájával, a józan ésszel és a történelmi tapasztalatokkal is egyezik: a nemzeti identitás alanyai az adott állam területén meghatározott idő óta élő nemzeti közösségek, függetlenül attól, hogy számbeli többségben vagy számbeli kisebbségben élnek-e.

A mi válaszuk az – tisztelt Konferencia –, hogy nemzeti identitása az embereknek, az állam polgárainak van, és ez az identitás, mint tudatállapot és értékrend, az anyanyelvükből, a kultúrájukból és a szülőföldjükből fakad.

Mindenkinek legyen joga elődei anyanyelvét, kultúráját és szülőföldje otthonosságát szabadon megörökölni és azt szabadon továbbadni utódainak – ez volna javaslatunk szerint a nemzeti identitáshoz való jog tartalma. Az állam pedig ezen számbeli többségben vagy kisebbségben élő nemzeti közösségek identitásának védelmére hivatott.

A magyar javaslat az, tisztelt Kollégák, hogy a nemzeti identitáshoz való jogot európai összefogással tegyük az európai és az egyetemes emberi jogok legújabb generációjának a részévé – nem csak az uniós tagállamok polgárainak mintegy tizedét kitevő őshonos kisebbségi közösségek, hanem a többségben élők javára is.

Mindez nem csak Európában, hanem világszerte az általános emberi méltóság védelmének egyik hasznos eszköze lehetne, amely mindenhol erősíthetné a békét, biztonságot és stabilitást, és nem utolsósorban hatékony eszköz lenne az európai kulturális identitás, azaz Európa lelkének védelmére is.

Köszönöm figyelmüket!